

На таят. А Църквата бавно избива
на широките Кръстоу и се възвеме все по на-
горът и нагоре: и скаме да ^{се} въздигне молява, че
да се вимде църката родина на Иовка.

Открайта се: море на изток, море на
юг, а на запад, планини, планини, както
откъсам в аркади лъци, сткани се погледвах
издигащи се, като миви, не пръсти да видят
църквата родина край наветнята.

— Вимдаме ли добре, — се обади Църквата.

— Вимдаме, кубово вимдаме! Ах, каква хубава
земля е отази каменит гъди!

— Не само вашит гъди; тая е и на бакуит ти,
на вас таянит реде и на възниква бже българско
Ръката на север се казва Дунав; морето на
изток е Черно море, а отова на юг се зове
Бяло море. А на запад таят високит върх
се зове Ивотоправ, на гъди е Рунда планина
до таят е стигнало българското племе.....
Воздига се отази — едната църка се зове, еднакви